

Jesús Style

Ds, 31/08/2013 per Catalunya Religió

(Miquel Àngel Pérez Sánchez/ MCJ) El joves ballaven a bon ritme, enmig de la calorosa nit estival, sota la tènue llum d'un focus i algun fluorescent, en el petit espai que el bosc deixava lliure davant la casa de colònies. La música sonava forta, sense ser estrident, i l'absència d'alcohol permetia gaudir de la festa amb alegria i sense ensurts.

L'ambient era molt bo, farcit d'una certa companyonia agradable. Molts s'havien conegut només quatre dies abans, d'altres des de ja feia temps. Es percebia alguna cosa que els unia, alguna cosa màgica, com la dansa nocturna enmig del bosc. El què? Segurament s'hauria d'haver estat els quatre dies amb ells per entendre-ho.

Tot plegat passava en els campaments que el Moviment Cristià de Joves organitzen cada any el darrer cap de setmana de juny, i que aplega joves de diferents parròquies del bisbat de Barcelona. A la cinquantena llarga de joves, a més dels animadors i capellans, els unia la fe, la fe en Jesús, que en el temps que corren no és cosa petita.

Mirada des de lluny la fe pot semblar només provable, o simplement una opinió en un debat intranscendent. Potser hi ha un Déu o no, si hi ha vida després de la mort ja ho sabré, o no!, alguna cosa hi ha, però no sé què és (i segurament no m'interessa gaire...). Frases com aquestes les sentim contínuament, i denoten la poca sensibilitat espiritual que impregna els nostres dies. La impressionant herència espiritual del nostre país sembla la lapidada herència del Fill pròdig, en la primera part de la paràbola.

En els campaments del MCJ es va anar de cara a la fe, no com una possibilitat més o menys plausible, sinó com una manera de fer front a la vida, no en va el lema de la convivència era "Jesús Style", tot fent-se ressò de la cançó "patxanguera" més universal després de la Macarena, el "Gangam Style".

Com desenvolupar l'estil de Jesús en quatre dies? Doncs agafant com a base el

Sermó de la Muntanya, on començant per les Benaurances, s'explica el seu "estil de viure". Gimcanes, pregàries, jocs, contemplacions, balls, esports, excursions, serveis, cinema, espelmes, missa campestre, convivència... Cadascuna de les activitats, fos la que fos, volia recollir l'esperit de Jesús, que Mateo va situar dalt d'una muntanya, i nosaltres ho férem en la nostra muntanya del Montseny.

La fe és un estil de viure, una forma de situar-se en el món, i és també un nexa d'unió entre aquell qui la professen. Aquest magnetisme es va fer present. Aquests joves, reflex de la nostra societat plural, i nascuts a Barcelona, a Cali, a Dakar, a Mataró, a Buenos Aires, a Premià, a Quito, a Santa Coloma i a molts altres llocs, formaven una comunitat. Són cristians i s'ho saben, un ho expressava clarament " soc cristià, ho dic a l'institut , no m'avergonyixo"

La fe unia joves aparentment molt diversos, per origen, per barri, per expectatives davant la vida. Petit miracle estival que es va repetint cada any, i que durant el curs el Moviment Cristià de Joves, amb la Delegació diocesana de Joves, intenta donar continuïtat amb recessos, reunions, lliga de futbol, pregàries, trobades i, sobretot, posant molta fe.

Un vídeo-clip d'un rap que recorda un noi canari mort de càncer va causar sensació entre els joves. En la cançó es diu " nos bañaste de luz". Tots tenim persones que ens han donat llum a la nostra fe i en els campaments els férem presents. I ell mateix, el campament, ha estat també llum per nosaltres, la llum de la fe, la llum de Jesús.